

Kees Boele Natuurlijk: Noodkreet van otter en bever

14-02-2015

Ik had een droom. Vanuit Haren en Groningen golfde een groen front richting het zuiden. Onheilspellend gromden motoren van zware draglines, de bak dreigend geheven. Spaden in de aanslag, grondboren recht naar voren. Uit het zuiden rolde een donderwolk over het land.

Een tweede groep rukte op uit Vries. Het Drentse volkslied galmde tegen de beuken bij De Punt. Vanaf het viaduct keken Jacques en Max glimlachend toe. Hier zou de finale slag geleverd worden. Geen moord en doodslag op het kille asfalt meer. Het volk in opstand voor otter en bever.

Verbleking

Helaas werd ik wakker in een misvormde wereld. Een plaats op aarde waar we zo trots zijn op onze laatste snippers natuur dat we er nationale parken en gevierde landschappen van maken. Vol van opgeklopte trots vieren we dit jaar dat het veertig jaar geleden is dat we onze Drentsche Aa hebben kunnen redden van de ondergang.

Beken kronkelen weer, orchideeën bloeien voor en achter het hek. Bever, das, waterspitsmuis en otter zijn weer terug. Maar nog niet zo lang geleden sloeg de grote verbleking toe. Tot hier en niet verder. Met beton en asfalt werd een waarlijk Berlijnse muur dwars door het kostbare landschap gesmeten.

Verbinding

Wij hadden met elkaar een droom. De Drentsche Aa, de Hunze en het Eelderdiep. Samen zouden ze in een gelukkig blauw huwelijk het overvloedig hemelwater naar de Waddenzee mogen brengen. Als in een Drents-Groningse Hof van Eden zouden zeldzame dieren ongestoord van de ene beek naar de andere kunnen wandelen.

Dwars door uitgestrekte moerassen met unieke planten als Noordse Zegge en Poelruit. We beloofden dat barrières geslecht zouden worden. Dat er verbindingen zouden komen waarmee ons nationale groot wild zonder bloed vergieten zou kunnen oversteken.

Verdwazing

Helaas werden we wakker in een wereld die zo anders was. Dure beloftes werden geschrappt. Europese verantwoordelijkheid voor bedreigde dieren die we zelf weer hadden laten terugkomen werd weggewuifd. Inmiddels is het alweer meer dan tien jaar dat er elke maand "road pizza's" gemaakt worden van kostbaar bont op de A28 bij Glimmen en de Punt. Geld wat eens gereserveerd was voor een veilige verbinding is inmiddels uitgegeven aan belangrijke vergadercommissies. Verdwazing heeft toegeslagen.

Waar zijn we met z'n allen mee bezig? In veertig jaar tijd hebben we in Noord-Drenthe en het zuiden van Groningen een stuk unieke natuur gerealiseerd. Laten we dat ook in stand houden.

De aanleg van de faunapassage onder de A28 wordt niet alleen door Brussel geëist. Drenten en Groningers hebben hier ook een morele verplichting om deze onnodige slachtpartij te beëindigen. Het Natuurplatform Drentsche Aa maakt zich er sterk voor.